

Kórházi látogatónap

Bencz Mihály

*Délután van,
vasárnap, őszi.
Fekszünk hárman
s az utat őrzi
szemünk a fák között — hátha ő is
eljő, hiszen ma megint vasárnap
és délután van.*

*Eső készül.
A kihalt, néma
parkban két sün
csörtet és néha
néhány tudákos levelibéka
jósolja, ahol a bokor mélyül,
hogyan eső készül.*

*Rossz, ha esik:
amikor hullong,
úgy szétesik
minden, s a múltkor
miatta nem jött senki, mert hullott
s pár esőcseppben oly sok elveszik.
O, rossz, ha esik.*

*Levél szállong.
Elfáradt élni
még a nyáron,
s nem tud remélni
új erőt már, mert szíve érzi,
hogy az erős fa lombja csak száz holt
levél, mely szállong.*

*Mégis: régi,
él a tar fa még,
levélkéit
csak festi a dér,
mint magányunk bánatát a vér,
s bár a múlás fáj, a várás mégis,
mégis a régi.*

*Esteledik.
Eső szemerkél.
Hogy feledik
azt, aki elmén!...
Elvesző ábra valaki selymén,
aki tán jönne, de nem engedik.*

Beesteledik...

Hidak

Bencz Mihály

*Száz baráttal rémitett az utca
s nekünk húszéves volt csak a Nap...
Pétervárad rejteni várt minket
s a karjaim olyan féltve vittek,
mint trezort, mit nem őriz lakat.*

*Fent a hídon szél kapott ruhádba.
(Ugy megirigyeltem a Dunát,
mert meglassult s elámuló fodra
vágynon nézett vissza a hídfokra,
ahol a szél hintázva fut át.)*

*A nyárest már rég velem ölelte
válladat és csókolta hajad,
s mert pénzünk s bűnünk sem volt akkortájt,
megszídtuk az éhség próza voltát
s két éhséggel ballagtunk haza.*

*Most csak a szél s én járok a hídon,
nincs pénzem és Te sem vagy velem,
de két part közt kétszeres teherrel
érezem, hogy Te, gyenge Asszonyember
hidként őrzöd az én életem.*

Néha azért nehéz...

Bencz Mihály

*Mikor a gond
bilincsbe veri a számat,
szeretem, ha megigazítod a párnámat
s szememre hulló drága csóкод
nem készlet síró vallomásra.
A hónapok
ilyenkor találják rám vérebeikkel,
s üvöltésük nyomán megremegnek bennem a jövő évek,
miket már régen elrontottam.*

*Más ebben az időben, korban,
nem gondol még a betegségre, kórra,
mert összeszedett magának némi vagyont, nevet, pénzt, —
én egy botot, rossz térdet és... tüdővérszt.*

*Mekkáig felmoshattam volna könnyeimmel
útját a zárándokoknak,
mire megtanultam, hogy:
másnak nem szabad tudni, amit tudok,
és másnak nem szabad fájjon, ami nekem fáj.*

*Ezért: vidámabb vagyok és leszek is mindig másnál,
de most, Édes, gyere, igazítsd meg a párnám,
csóкод meg a szemem, és hidd, hogy alszom.*

Az elfelejtett ének

Bencz Mihály

*Lángfelhős alkony, szeptemberi est,
haldokló ágak között éró élet,
emlékeztek-e: avar szőnyegén
valaki akkor, mint a mese lépett
halákn elem és megcsóкодta szívem .
Es a dalára emlékszel-e, Szél?
Minden szívnek összhangja miénk volt,
s annyi láz volt bennük, hogy tűzén
az alkonyatban még az a kis égbolt,
mely fölöttünk kéklott, az is lángra gyúlt.*

*Szeptemberek jöttek, újak, de a föld,
az ég nem lángol s hűvösebb a szél is.
A szív, mely akkor tűztrónt örökölt,
hiába dobogja a ritmust, ha vért visz
a feledő test nyílt és rejtett mezőin.*

*Merre vagy és hova, kihez vitted el
titkát a mély szeptemberi éjnek? ...
Az ősz hallgat, sápadt, nem felel,
Elfeledte a dalod és Téged,
mint a pernyét hordó szél a lángokat.*

